

Praha dne 19. května 2023
Č. j.: MZP/2023/710/1892
Sp. zn.: ZN/MZP/2022/700/2

dle rozdělovníku

U S N E S E N Í

Ministerstvo životního prostředí, odbor posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence jako správní orgán příslušný podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), předběžně posoudilo spisovou dokumentaci ke sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru „Těžba a úprava štěrkopísku v Uherském Ostrohu 2“ na životní prostředí vydanému podle § 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“) Ministerstvem životního prostředí, sekci ochrany životního prostředí dne 5. 8. 2022 pod č. j. MZP/2022/700/97 a v souladu s § 156 odst. 2 věty poslední správního řádu za přiměřeného použití ustanovení hlavy IX části druhé správního řádu o přezkumném řízení rozhodlo takto:

Ministerstvo životního prostředí, odbor posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence podle § 156 odst. 2 správního řádu a za přiměřené aplikace § 98 a § 97 odst. 3 správního řádu

r u š í

sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru „Těžba a úprava štěrkopísku v Uherském Ostrohu 2“ na životní prostředí

vydané podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí Ministerstvem životního prostředí, sekci ochrany životního prostředí dne 5. 8. 2022 pod č. j. MZP/2022/700/97, a to s účinky ode dne, kdy bylo toto sdělení vydáno.

O d ů v o d n ě n í:

Ministerstvo životního prostředí, odbor posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence (dále jen „MŽP, OPVIP“) obdrželo dne 8. 3. 2022 od společnosti České štěrkopísky spol. s r.o., IČ 27584534, sídlem Cukrovarská 34, Praha 9 – Čakovice, PSČ 190 00 (dále jen „žadatel“), právně zastoupené Ing. Pavlou Žídkovou, žádost ve smyslu § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, tedy žádost o prodloužení platnosti stanoviska

k posouzení vlivů provedení záměru „Těžba a úprava štěrkopísku v Uherském Ostrohu 2“ (dále jen „předmětný záměr“) na životní prostředí vydaného dne 9. 3. 2015 pod č. j. 12289/ENV/15 (dále jen „stanovisko EIA“), jejíž součástí byla kromě odborného podkladu obsahujícího popis aktuálního stavu dotčeného území včetně souhrnu změn v území oproti stavu v době vydání stanoviska EIA také rozptylová studie, akustická studie a dva znalecké posudky (dále jen „žádost o prodloužení platnosti stanoviska EIA“).

Dne 6. 4. 2022 obdrželo MŽP, OPVIP od společnosti Vodovody a kanalizace Hodonín, a.s., sídlem Purkyňova 2933/2, Hodonín, PSČ 695 11 (dále jen „VaK Hodonín“) a sedmnácti obcí z regionu potenciálně dotčeného předmětným záměrem (tj. dotčených územních samosprávných celků), zastoupených společnostmi Frank Bold Advokáti, s.r.o., IČ 28359640, sídlem Údolní 567/33, Brno, PSČ 602 00 (dále jen „Frank Bold Advokáti“), vyjádření k žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA, jehož přílohou bylo několik vyjádření České geologické služby (dále jen „ČGS“), modelové hodnocení a znalecký posudek.

Dne 14. 6. 2022 odeslalo MŽP, OPVIP samostatné žádosti adresované VaK Hodonín, Českému hydrometeorologickému ústavu (dále jen „ČHMÚ“) a ČGS o poskytnutí vyjádření a odborných podkladů (údajů o území a jeho vývoji za období let 2007-2022) pro účely posouzení žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA. Odpovědi VaK Hodonín, ČHMÚ a ČGS obdrželo MŽP, OPVIP v období od 24. 6. 2022 do 1. 7. 2022.

Dne 12. 7. 2022 obdrželo MŽP, OPVIP od žadatele žádost o poskytnutí vyjádření a podkladů poskytnutých od VaK Hodonín, ČHMÚ a ČGS, již MŽP, OPVIP dne 19. 7. 2022 prostřednictvím dopisu vyhovělo a požádalo žadatele o jeho vyjádření k těmto vyjádřením a podkladům ve lhůtě do 27. 7. 2022. Dne 22. 7. 2022 obdrželo MŽP, OPVIP od žadatele žádost o prodloužení této lhůty o zhruba tři týdny a současně vyjádření nesouhlasu s vyjádřeními VaK Hodonín a ČGS.

Dne 25. 7. 2022 pak MŽP, OPVIP obdrželo od žadatele prostřednictvím jeho právní zástupkyně, Ing. Pavly Žídkové, doplnění podkladů k žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA obsahující několik příloh, a to v návaznosti na dřívější žádost MŽP, OPVIP o toto doplnění ze dne 17. 6. 2022.

Veškeré výše uvedené dokumenty, vyjádření, podklady, studie, znalecké posudky apod. poskytnuté jak žadatelem, tak VaK Hodonín a dotčenými územními samosprávnými celky (zastoupenými Frank Bold Advokáti), ČHMÚ a ČGS se staly součástí spisového materiálu v dané věci.

Následně Ministerstvo životního prostředí, sekce ochrany životního prostředí (dále jen „MŽP, SOŽP“) vydalo dne 5. 8. 2022 pod č. j. MZP/2022/700/79 podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí k předmětnému záměru sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (dále jen „sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA“ nebo „sdělení“), v jehož výrokové části konstatovalo, že u předmětného záměru „došlo ke změnám podmínek v dotčeném území a poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní

prostředí, a platnost stanoviska EIA vydaného pod č. j. 12289/ENV/15 dne 9. 3. 2015 se dle ustanovení § 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. neprodlužuje“.

MŽP, SOŽP obdrželo dne 4. 11. 2022 od žadatele, nadále již právně zastupovaného Mgr. Tomášem Uherkem, advokátem, advokátní kancelář STRÁNSKÝ & PARTNEŘI, sídlem Jandova 8, Praha 9, PSČ 190 00, podání označené jako „rozklad proti rozhodnutí – sdělení Ministerstva životního prostředí, sekce ochrany životního prostředí ze dne 5. 8. 2022 o neprodloužení platnosti stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí“ (dále také „rozklad“), z něhož je zřejmé následující:

Ke skutečnosti, že je toto podání označeno jako „rozklad“, žadatel uvádí, že považuje sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA za správní rozhodnutí, jelikož naplňuje jeho formální i materiální znaky. Dále pak v rozkladu shrnuje historii předmětného záměru, popisuje proces EIA podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí k němu provedený a jeho následné přezkumy, popisuje dosavadní proces prodloužení platnosti stanoviska EIA podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí pro předmětný záměr a dále především popisuje vady sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA a vady podkladů pro jeho vydání, z nichž vyvozuje jeho nezákonnost, což dokládá rozsáhlou argumentací a souvisejícími důkazními návrhy. Závěrem žadatel požaduje, aby ministr životního prostředí po projednání věci ve své rozkladové komisi sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA buď změnil, a to tak, že platnost stanoviska EIA pro předmětný záměr se prodlužuje o 5 let, eventuálně aby toto sdělení zrušil a věc vrátil MŽP, OPVIP k novému projednání.

MŽP, SOŽP dopisem ze dne 16. 11. 2022, č. j. MZP/2022/700/116 zaslalo ČHMÚ, ČGS, Frank Bold Advokáti a VaK Hodonín žádost o poskytnutí jejich vyjádření (stanovisek) k podanému rozkladu a k argumentům žadatele v něm obsaženým.

Žadatel rozklad následně doplnil prostřednictvím dvou podání adresovaných MŽP, SOŽP, a to v první řadě dopisem ze dne 5. 12. 2022, obdržným téhož dne, v němž doplnil svou právní argumentaci ve věci právní povahy sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA a jeho přezkoumatelnosti obsaženou v rozkladu, a následně dopisem ze dne 17. 1. 2023, obdržným téhož dne, v němž reaguje na vyjádření ČHMÚ ze dne 15. 12. 2022.

Na základě výše zmíněné žádosti ze dne 16. 11. 2022 obdrželo MŽP, SOŽP dne 15. 12. 2022 vyjádření ČHMÚ, následně dne 20. 12. 2022 vyjádření ČGS a dne 18. 1. 2023 prostřednictvím Frank Bold Advokáti vyjádření VaK Hodonín a dotčených územních samosprávných celků k podanému rozkladu.

MŽP, SOŽP posoudilo podaný rozklad podle § 87 správního řádu a v souladu s § 88 odst. 1 v návaznosti na § 152 odst. 5 správního řádu jej dne 3. 2. 2023 postoupilo nadřízenému (odvolacímu) správnímu orgánu, tedy podle § 178 odst. 2 ve spojení s § 152 odst. 2 správního řádu ministru životního prostředí. Dne 24. 2. 2023 projednala rozklad rozkladová komise ministra životního prostředí, přičemž jej doporučila posoudit podle jeho skutečného obsahu jako podnět k přezkoumání sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA ve smyslu § 156 odst. 2

správního řádu, dle kterého je k jeho přezkumu příslušné Ministerstvo životního prostředí jakožto správní orgán, který jej vydal. V návaznosti na to ministr životního prostředí prostřednictvím písemnosti č. j. MZP/2023/290/251 podaný rozklad dne 12. 4. 2023 vyřídil jeho postoupením MŽP, OPVIP jakožto věcně příslušnému odboru (útvary) Ministerstva životního prostředí, aby provedl jeho přezkum podle § 156 odst. 2 správního řádu, a o tomto postoupení zároveň vyrozuměl žadatele. Ministr zde zároveň uvedl, že „úkolem správního orgánu – ministerstva je v tomto případě pečlivě posoudit shromážděné podklady a rozhodnout, zda došlo vydáním sdělení ministerstva o neprodloužení stanoviska EIA k porušení právních předpisů. Při tomto posouzení je třeba přihlídnout i ke všem námitkám podání žadatele ze dne 4. 11. 2022.“

Jelikož bylo výše specifikované podání, dosud označované jako „rozklad“, ministrem životního prostředí vyhodnoceno jako podnět k přezkumu sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA podle § 156 odst. 2 správního řádu, v následujícím textu je již označováno pouze jako „podnět k přezkumu“.

Podle § 156 odst. 2 správního řádu platí, že „vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.“ Jakožto správní orgán příslušný k provedení přezkumu podle § 156 odst. 2 správního řádu provedlo MŽP, OPVIP na základě obdrženeho podnětu k přezkumu předběžné posouzení spisového materiálu ke sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA za účelem zjištění, zda lze mít důvodně za to, že bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, a to mj. ve světle námitek, resp. důvodů, pro které jej za nezákonné považuje žadatel a které shrnul na str. 42 až 44 podnětu k přezkumu.

Ze spisového materiálu ke sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA, a zejména pak z tohoto sdělení samotného, zjistilo MŽP, OPVIP následující podstatné skutečnosti:

Odůvodnění sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA, byť o délce 26 stran, je na první pohled z většiny tvořeno pouhým shrnutím, resp. citací či parafrází závěrů vyplývajících z jednotlivých podkladů pro vydání sdělení samotného. Na str. 4 až 10 je rekapitulován obsah žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA, konkrétně zejm. podkladu obsahujícího popis změn v dotčeném území ve smyslu § 9a odst. 4 věty čtvrté zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a dále je uveden výčet dalších podkladových dokumentů předložených žadatelem jako součást této žádosti. Na str. 12 až 25 je pak rekapitulován obsah vyjádření VaK Hodonín, ČHMÚ a ČGS, které MŽP, OPVIP v rámci vyřizování žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA pro předmětný záměr požádalo o jejich vyjádření k žádosti o toto prodloužení (viz výše), přičemž závěry vyplývající z vyjádření VaK Hodonín a ČGS očividně polemizují se závěry vyplývajícími z podkladů poskytnutých žadatelem. Na str. 25 a 26 je již pak jen uvedeno, že MŽP, OPVIP následně požádalo o repliku k výše uvedeným vyjádřením VaK Hodonín, ČHMÚ a ČGS žadatele, který se k obsahu vyjádření VaK Hodonín a ČGS vyjádřil negativně, požádal o prodloužení lhůty

pro zpracování stanoviska k těmto vyjádřením o zhruba 3 týdny a následně doplnil svou žádost o prodloužení platnosti stanoviska EIA, resp. k ní přiložený podklad. Následně až pak na str. 26 – tedy na závěrečné straně odůvodnění – je obsažen stručný závěr, jenž pouze velmi obecně hodnotí výše rekapitulovanou důkazní situaci v dané věci, přičemž závěr MŽP, SOŽP ve věci posouzení existence podmínek pro prodloužení, resp. neprodloužení platnosti stanoviska EIA pro předmětný záměr podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je obsažen v toliko třech odstavcích uvedených v závěru této strany, aniž by se s rozpory obsaženými v podkladových dokumentech poskytnutých oběma stranami jakkoliv vypořádával, resp. zdůvodnil, proč některým v rámci hodnocení skutkové situace přikládá větší váhu než jiným.

V návaznosti na výše uvedené se MŽP, OPVIP zabývalo v první řadě tím, zda je obsah odůvodnění sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA v souladu s požadavky na něj kladenými jak zákonem o posuzování vlivů na životní prostředí, tak obecným správním právem a s ním související judikaturou správních soudů, a tedy zda může být dostatečnou oporou pro výrokovou část sdělení a zda činí toto sdělení jako takové přezkoumatelným, a to mj. ve světle námitky žadatele uvedené na str. 43 v bodě č. 117 písm. b) podnětu k přezkumu, kde uvádí, že sdělení „je rozporné s § 68 odst. 3 správního řádu, když obsahuje pouze nedostatečné až nepřezkoumatelné odůvodnění“, a to v návaznosti na body 50, 59 a 60 podnětu k přezkumu.

Ustanovení § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů, jež upravuje postup příslušného úřadu v rámci prodloužení platnosti stanoviska EIA, mj. uvádí, že „*platnost stanoviska příslušný úřad na žádost oznamovatele prodlouží o 5 let, a to i opakovaně, pokud nedošlo ke změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí.*“ Toto ustanovení tak zakotvuje dvě klíčové podmínky, při jejichž naplnění (resp. při naplnění byť jedné z nich) je na místě platnost stanoviska EIA neprodloužit – jde o změnu podmínek v dotčeném území nebo změnu v poznacích či metodách posuzování, v jejichž důsledku by daný záměr (tj. záměr, jehož stanoviska EIA se dané prodloužení platnosti týká) mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí. Úvaha příslušného úřadu (resp. tedy orgánu EIA) o tom, zda byla některá z těchto z pohledu zákona zásadních podmínek naplněna, tj. zhodnocení významnosti změn podmínek v dotčeném území (ve všech jeho složkách), resp. změn v poznacích a metodách posuzování ve vztahu k potenciálním dosud neposouzeným významným vlivům záměru na životní prostředí, je tedy středobodem procesu prodloužení platnosti stanoviska EIA ve smyslu § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů, a je proto nezbytné, aby byla náležitě provedena, a toto její provedení bylo řádně popsáno v odůvodnění správního úkonu, jímž se platnost stanoviska EIA prodloužuje, nebo neprodloužuje. To znamená, že závěr příslušného úřadu o prodloužení, resp. neprodloužení platnosti stanoviska EIA musí být v příslušném správním úkonu náležitě odůvodněný, a tudíž přezkoumatelný.

Pokud jde o aplikovatelnost § 68 odst. 3 správního řádu, jehož porušení v daném případě namítá žadatel, pak je třeba uvést, že sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA nelze v souladu s názorem ministra životního prostředí jakožto nadřízeného správního orgánu MŽP, OPVIP

považovat za správní rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. správního řádu, nýbrž za správní úkon učiněný podle části čtvrté správního řádu. Podle § 154 správního řádu se tedy § 68 odst. 3 správního řádu a v něm obsažené požadavky na obsah odůvodnění správního aktu (rozhodnutí) uplatní toliko přiměřeně. Z výše uvedeného, tj. z výkladu § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je však zcela zjevné, že pokud je předmětem správního úkonu, jímž se platnost stanoviska EIA prodlužuje, nebo neprodlužuje, kvalifikované řešení věcně odborné otázky týkající se možnosti vzniku nových, dosud neposouzených významných vlivů záměru na životní prostředí, a způsob tohoto řešení se přímo promítá do platnosti stanoviska EIA vydaného pro daný záměr, a může tedy v relativně dlouhodobém horizontu mít zásadní dopad na realizovatelnost tohoto záměru, jde z pohledu správního práva o formálně i fakticky nikoliv zanedbatelný správní úkon, na jehož formální náležitosti je zcela na místě klást nároky přinejmenším blížíci se nárokům kladeným správním řádem na správní rozhodnutí. Jeví se proto zcela logickým, legitimním i legálním požadovat, aby odůvodnění správního úkonu podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí obsahovalo v míře přiměřené danému případu úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení podkladů pro vydání daného úkonu a při výkladu relevantních ustanovení právních předpisů, stejně jako vypořádání se s vyjádřeními žadatele a dalších zainteresovaných subjektů (alespoň těch, o která příslušný úřad sám požádal) a s jejich vyjádřeními k těmto podkladům.

Ve světle výše uvedeného konfrontovalo MŽP, OPVIP odůvodnění sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA s požadavky § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů při přiměřené aplikaci § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž došlo ke zcela jednoznačnému závěru, že těmto požadavkům zjevně nemůže dostát. Odůvodnění napadeného sdělení se totiž zaměřuje pouze na část v případě předmětného záměru relevantních složek životního prostředí (zejm. tedy na hydrogeologické aspekty), přičemž ani u nich není provedena úvaha o tom, zda identifikované změny ve vztahu k dané složce mohou, či nemohou mít za následek vznik nových doposud neposouzených významných vlivů záměru na životní prostředí. Jak bylo uvedeno výše, převážná část odůvodnění sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA je tvořena holou rekapitulací spisového materiálu, tj. všech podkladů dosud předložených žadatelem i jinými subjekty (VaK Hodonín, ČHMÚ, ČGS) v dané věci, resp. jejich závěrů, přičemž jen malá část textu na str. 26 sdělení sice obsahuje vlastní úvahu příslušného úřadu týkající se nových skutečností a jejich dopadu na platnost závěrů o vlivech záměru na životní prostředí formulovaných ve stanovisku EIA, nicméně ji zcela jistě nelze považovat za úvahu o naplnění, či nenaplnění podmínek § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů. Tato úvaha o existenci, či neexistenci dosud neposouzených významných vlivů záměru na životní prostředí se zde totiž vůbec nenachází (stejně jako se nenachází ani v podkladových dokumentech, na které odůvodnění napadeného sdělení odkazuje). Odůvodnění sdělení totiž v tomto ohledu uvádí na str. 26 pouze to, že *„na základě dat poskytnutých ČHMÚ lze usuzovat na pokles hladiny podzemní vody v kolektorech údolní nivy řeky Moravy v zájmové oblasti v letech 2012 až 2020, jak je rozvedeno v dokumentech zpracovaných ČGS od konce roku 2017“*, dále to, že *„ministerstvo se veškerými předloženými dokumenty podrobně zabývalo a zcela akceptuje závěry ČGS uvedené ve vyjádření ČGS ze dne*

29. 9. 2017, na jejichž platnosti i v nyní zaslaném vyjádření ze dne 30. 6. 2022 ČGS důrazně setrvává a konstatuje, že nemůže i nadále označit předmětný záměr těžby štěrkopísku v DP Uherský Ostroh z hydrogeologického hlediska jako akceptovatelný, a to z důvodů v těchto vyjádření rozvedených, na které ministerstvo v podrobnostech odkazuje, a že „přírodní a hydrogeologické poměry v dané lokalitě nebyly řádně přezkoumány a nové poznatky vyplývající ze stanovisek ČGS nebyly doposud zohledněny“.

Výše uvedené tři věty jsou v kontextu celého odůvodnění sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA tím jediným, co by vzdáleně mohlo připomínat věcné hodnocení v daném případě řešené klíčové otázky o možnosti vzniku dosud neposouzených významných vlivů záměru na životní prostředí v důsledku změn podmínek v dotčeném území nebo změn v poznatcích a metodách posuzování ve smyslu § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí provedené příslušným úřadem (a nikoliv jiným subjektem, který v dané věci poskytl své vyjádření), přičemž bezprostředně na ně navazuje závěr o nemožnosti vyhovění žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA.

Porušení § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu zde lze tudíž spatřovat zejména v tom, že by odůvodnění sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA uvádí, že „ministerstvo se veškerými předloženými dokumenty podrobně zabývalo“ a „po posouzení a vyhodnocení spisové dokumentace došlo ministerstvo k jednoznačnému závěru“, fakt, že spisový materiál byl v dané věci skutečně řádně posouzen a vyhodnocen, se neodráží v textu odůvodnění sdělení – ten totiž v této věci zjevně výrazně spoléhá na obsah podkladových vyjádření zejm. ČGS, na něž přímo odkazuje, nicméně nejenže tato vyjádření věcné posouzení ve smyslu § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí neobsahují (a z podstaty věci ani nemohou obsahovat, jelikož nejde o neutrální hodnocení skutkových okolností provedené příslušným správním orgánem, nýbrž toliko o vyjádření osoby v dané věci zainteresované), ale odůvodnění sdělení by neobstálo ani v případě, že by toto posouzení ve vyjádření ČGS obsaženo bylo, neboť je úkolem výhradně příslušného úřadu, aby jej sám provedl a v odůvodnění příslušného správního úkonu jej jakožto důvod jeho výroku náležitě popsal – pouhý odkaz na součást spisového materiálu a absence popisu meritorního posouzení v rámci odůvodnění sdělení proto ve světle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a § 68 odst. 3 správního řádu nelze považovat za dostatečný. Stejně tak je porušením požadavků vyplývajících z těchto ustanovení skutečnost, že ze závěru odůvodnění sdělení je zjevný příklon k názoru, resp. tedy k vyjádřením a pokladům jedné ze „stran“ zainteresovaných v dané věci, přičemž tento není odůvodněn v textu samotného odůvodnění – to se totiž nikterak nevypořádává se zjevně protichůdnými vyjádřeními týkajícími se možné existence dosud neposouzených významných vlivů předmětného záměru na životní prostředí poskytnutými žadatelem na straně jedné a dalšími subjekty (zejm. VaK Hodonín a ČGS) na straně druhé. Z přiměřeně aplikovaného § 68 odst. 3 správního řádu však vyplývá, že součástí odůvodnění musí být mj. úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro vydání daného správního úkonu. Pokud z těchto podkladů vyplývají protichůdné závěry, je úkolem příslušného úřadu, pokud považuje skutkový stav za dostatečně objasněný,

aby důkazní situaci sám odborně vyhodnotil a rozpory mezi podklady transparentním způsobem vypořádal – k tomu však v této situaci nedošlo.

Zatímco se tedy odůvodnění sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA mělo zaměřit na prokázání existence, resp. neexistence takových změn podmínek v dotčeném území a takových změn poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí v souladu s § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a na vypořádání rozporů mezi podklady obsaženými ve spisovém materiálu, reálně se zaměřilo toliko na odkázání se na vyjádření těch zainteresovaných stran, které se záměrem nesouhlasí, přičemž na vypořádání rozporů mezi podklady obsaženými ve spisovém materiálu zcela rezignovalo. Takový přístup příslušného úřadu není v souladu se základním požadavkem na nestrannost správního orgánu vyplývajícím z § 2 odst. 4 správního řádu, vypovídá o tom, že nebyl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a především vůbec není předmětem postupu podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

V návaznosti na výše uvedené MŽP, OPVIP považuje odůvodnění sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA za zásadním způsobem nedostatečné, přičemž jeho nedostatečnost mohla mít vliv na formulaci výroku tohoto sdělení, a tedy na způsob meritorního vyřízení žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA – dále se proto zabývalo otázkou, zda není odůvodnění sdělení natolik vadné, že by zakládalo nepřezkoumatelnost sdělení jako takového.

Z judikatury správních soudů, např. z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2020, č. j. 72 A 2/2019-37, jenž v této argumentaci výslovně odkazuje na bohatou prejudikaturu Nejvyššího správního soudu ČR (např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38) a Ústavního soudu ČR (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02), mj. vyplývá, že *„rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu“* a že *„z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.“* V návaznosti na výše uvedené lze učinit následující závěr: Jelikož z odůvodnění sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA není, jak bylo popsáno výše, seznatelné, jakými úvahami se příslušný úřad řídil při hodnocení podkladů a závěrů z nich vyplývajících v rámci posuzování otázky možnosti vzniku dosud neposouzených významných vlivů předmětného záměru na životní prostředí ve smyslu § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, resp. vztah mezi skutkovými zjištěními a právním posouzením věci není z odůvodnění sdělení zřejmý,

a odůvodnění sdělení proto nemůže sloužit jako náležitá opora pro jeho výrok spočívající v neprodloužení platnosti stanoviska EIA pro předmětný záměr podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, je sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Pro úplnost lze dodat, že se MŽP, OPVIP zabývalo i argumentací ve prospěch úplnosti odůvodnění sdělení, a tedy i ve prospěch jeho zákonnosti, obsaženou ve vyjádření VaK Hodonín a dotčených územních samosprávných celků, právně zastoupených Frank Bold Advokáti, ze dne 18. 1. 2023 – to se na str. 5 až 7 vyjadřuje k obsahu odůvodnění sdělení a k jeho souladu s požadavky právních předpisů, přičemž polemizuje s námitkami a tvrzeními žadatele týkajícími se nedostatečnosti až nepřezkoumatelnosti odůvodnění sdělení. Argumentace, jíž toto vyjádření obsahuje, však ve světle výše uvedeného nepřináší nic nového, co by mohlo závěr MŽP, OPVIP učiněný výše zvrátit. K námitce neúplnosti odůvodnění je zde uvedeno pouze to, že „na str. 26 sdělení o neprodloužení stanoviska EIA, na kterou ostatně i oznamovatel ve svém podání odkazuje, je přitom zcela srozumitelně uvedeno, že se MŽP náležitě zabývalo všemi předloženými podklady“, a dále pak to, že „ve sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA je pak zcela přezkoumatelně uvedeno, že se MŽP ztotožnilo se závěry uvedenými ve vyjádřeních ČGS ze dne 29. 9. 2017, na jejichž platnosti ČGS dle svého vyjádření ze dne 30. 6. 2022 důrazně setrvává. Tyto podstatné závěry zároveň MŽP výše ve sdělení o neprodloužení stanoviska EIA cituje“, přičemž jinak se zde vyjádření věnuje spíše otázce věcné úvahy podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, která však sama o sobě není předmětem tohoto přezkumu – tím je skutečnost, že tato úvaha vůbec nebyla provedena, resp. její provedení nebylo v odůvodnění sdělení vůbec popsáno, a ne to, jakým způsobem byla (resp. spíše nebyla) provedena. K výše uvedené, značně obecné argumentaci, která zjevně přehlíží absenci klíčové a pro výrok rozhodné úvahy podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí v odůvodnění přezkoumávaného sdělení, proto MŽP, OPVIP uvádí toliko to, že se s ní již v textu výše fakticky vypořádalo.

V návaznosti na výše uvedené lze konstatovat, že v rámci předběžného posouzení spisového materiálu bylo zjištěno, že sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA trpí vadami takového charakteru, které zcela zjevně nelze odstranit postupem podle § 156 odst. 1 správního řádu, jelikož nejde o drobné nedostatky, nýbrž o zásadní vady odůvodnění vedoucí k rozporu sdělení s právními předpisy, a které odůvodňují jeho zrušení v souladu s § 156 odst. 2 správního řádu. Dle tohoto ustanovení lze správní úkon, jenž je v rozporu s právními předpisy, zrušit usnesením, a to po dobu, po kterou trvají jeho účinky – vzhledem k tomu, že trvání účinků sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA není nijak časově omezeno, je tato podmínka naplněna.

Jelikož se zároveň na postup podle § 156 odst. 2 správního řádu přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé správního řádu o přezkumném řízení, přistoupilo MŽP, OPVIP k přiměřené aplikaci § 98 správního řádu a sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA po předběžném posouzení spisového materiálu ruší ve zkráceném přezkumném řízení, jelikož podmínky pro něj byly rovněž naplněny – jak bylo uvedeno výše, porušení právních předpisů je v tomto případě

zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení (viz níže) a není zapotřebí vysvětlení účastníků, přičemž další dokazování se již neprovádí. Prvním úkonem ve zkráceném přezkumném řízení je vydání tohoto usnesení v souladu s § 97 odst. 3 správního řádu.

MŽP, OPVIP zároveň posoudilo splnění podmínek vyplývajících z § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, tedy prověřilo, zda by újma vzniklá některému účastníkovi zrušením sdělení nebyla ve zjevném nepoměru k újmě, která by vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, resp. zda by nedošlo k porušení zásady ochrany práv nabytých v dobré víře. Vzhledem ke skutečnosti, že proces vedoucí k prodloužení, resp. neprodloužení platnosti stanoviska EIA ve smyslu § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí není správním řízením dle § 9 správního řádu, nýbrž postupem podléhající částí čtvrté správního řádu, a ustanovení § 94 a násl. správního řádu týkající se přezkumného řízení se na něj v souladu s § 156 odst. 2 správního řádu uplatní výslovně toliko přiměřeně, nelze v tomto případě o subjektech do tohoto procesu zapojených hovořit přímo jako o „účastnících“ ve smyslu § 27 správního řádu, stejně jako nelze v tomto kontextu hovořit o „právech“ nabytých v dobré víře. Ze správního úkonu, jímž se platnost stanoviska EIA neprodloužuje, totiž žádná konkrétní práva neplynou, resp. tento úkon se v právech osob nemůže projevit přímo, ale až zprostředkovaně, tj. skrze meritorní správní rozhodnutí – k tomuto blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 11. 5. 2023, č. j. 10 As 333/2022-66 ve věci předmětného záměru (k soudnímu přezkumu přezkoumávaného sdělení viz níže).

V souladu s názorem Nejvyššího správního soudu ČR vyjádřeným v rozsudku ze dne 7. 3. 2017, č. j. 7 As 51/2016-221 ve věci přezkumu usnesení, kterým došlo ke zrušení stanoviska EIA, je však třeba „slova „práva z rozhodnutí“ vykládat přiměřeně povaze rušeného aktu tak, že zahrnují legitimní očekávání, že na základě daného aktu bude moci dotčená osoba podniknout další kroky k realizaci svého záměru.“ Je ale třeba dodat, že v této věci byla situace v podstatě opačná – došlo v ní totiž ke zrušení stanoviska EIA, a tedy k újmě pro oznamovatele záměru (jakožto klíčového a ze zákona explicitně jediného aktéra v procesu vedoucímu k prodloužení, resp. neprodloužení platnosti stanoviska EIA, nepočítaje příslušný úřad) a k zásahu do jeho legitimního očekávání, že bude moci pokračovat v projektové přípravě vedoucí k povolení a realizaci záměru. Případná budoucí újma pro ostatní účastníky (resp. jiné zainteresované subjekty) nebo pro veřejný zájem (tj. zájem na ochraně životního prostředí) způsobená nedostatečným vyhodnocením některých vlivů daného záměru na životní prostředí, což byl důvod pro zrušení stanoviska EIA, v případě jeho nezrušení byla následně (tj. v průběhu dalšího řízení před příslušným správním orgánem) v porovnání s újmu způsobenou oznamovateli záměru v případě jeho zrušení vyhodnocena jako zanedbatelná, resp. napravitelná v rámci dalších fází projektové přípravy a povolovacích procesů.

V případě přezkoumávaného sdělení jde však naopak o to, že k zásahu do těchto legitimních očekávání žadatele, potažmo ke způsobení mu újmy hypoteticky mohlo dojít spíše právě vydáním sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA (a to výhradně ve světle názoru, že

neproloužení platnosti stanoviska se svými účinky blíží právě úkonu, který by stanovisko EIA zrušil), a nyní, pokud by mělo dojít ke zrušení tohoto sdělení, nelze z podstaty věci způsobení újmy ani zásah do legitimních očekávání v jeho případě očekávat – dopad zrušení sdělení do právní sféry žadatele totiž z podstaty nelze považovat za negativní, jelikož v návaznosti na něj je možné na stanovisko EIA vydané pro předmětný záměr pohlížet, jakoby k uplynutí jeho platnosti nikdy nedošlo.

Je tudíž třeba se spíše zabývat existencí možnosti zásahu do legitimních očekávání jiných subjektů v dané věci zainteresovaných, pokud je to z pohledu zákona vůbec relevantní, popř. možností vzniku újmy pro tyto subjekty nebo pro veřejný zájem (tj. zde zájem na ochraně životního prostředí). V tomto kontextu jsou významné následující skutečnosti: proces EIA ve smyslu § 6 až 9a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí i s ním související proces vedoucí k prodloužení (resp. neproloužení) platnosti stanoviska EIA podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí jsou koncipovány tak, že jejich klíčovým aktérem a disponentem, resp. osobou, jež je v pozici obdobné účastníkům řízení ve smyslu § 27 správního řádu (k tomu také viz níže), je oznamovatel záměru dle § 3 písm. k) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (potažmo tedy žadatel o prodloužení platnosti stanoviska EIA, jenž se s osobou oznamovatele shoduje). Naopak tyto procesy nejsou koncipovány tak, že si osoba odlišná od oznamovatele jejich prostřednictvím zajistí, aby daný (či jakýkoliv jiný) záměr nebyl v daném území realizován (to z podstaty věci ani není možné).

Cílem procesu EIA, jenž bývá prováděn na samém počátku projektové přípravy záměrů, je, zjednodušeně řečeno, posoudit možné významné vlivy daného záměru na životní prostředí před jeho povolením a následnou realizací. Proces prodloužení platnosti stanoviska EIA pak častěji bývá prováděn v pozdějších fázích projektové přípravy, resp. povolovacích procedur pro daný záměr, nicméně není to pravidlem. Významné je však to, že oba tyto procesy se standardně nacházejí na samém počátku přípravy záměru, přičemž jejich závěry (tj. stanovisko EIA, resp. správní úkon, jímž se prodloužuje, nebo neprodloužuje platnost stanoviska EIA) se z definice promítají do následných povolovacích procedur (tj. navazujících řízení dle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí), a samy o sobě neopravňují oznamovatele k realizaci záměru – neplynou z nich tedy pro nikoho žádná práva ani povinnosti (toto ve vztahu ke správnímu úkonu, jímž se neprodloužuje platnost stanoviska EIA, potvrzuje výše uvedený rozsudek NSS ve věci předmětného záměru, a ve vztahu ke stanovisku EIA např. usnesení Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 5. května 2016, č. j. 7 As 51/2016-161). Z pohledu oznamovatele záměru i jiných osob různými způsoby na procesu EIA participujících, často potenciálně dotčených případnou budoucí realizací daného záměru (např. v rámci procesu EIA dotčené veřejnosti nebo dotčených územních samosprávných celků), jsou tedy oba výše zmíněné procesy určitým počátkem přípravy záměru (nikoliv jeho realizace).

V návaznosti na výše uvedené pak zcela jistě nelze obecně docházet k závěru, že již vydáním stanoviska EIA nebo prodloužením jeho platnosti může dojít k zásahu do legitimních očekávání osob v nich jakýmkoliv způsobem zainteresovaných, spočívajících v předpokladu, že např.

v daném území nebude nikdy žádný záměr realizován, stejně jako v této fázi nemůže docházet k jakémukoli újmě způsobené těmito osobám, resp. veřejnému zájmu, a to zejména z důvodu, že pouhé vydání stanoviska EIA či prodloužení jeho platnosti v žádném případě neznamena, resp. nezaručuje, že daný záměr eventuálně bude v daném území povolen a realizován. Toto platí o to více, pokud bylo ve výše zmíněném případě zrušení stanoviska EIA v dalším řízení před příslušným úřadem (tj. v návaznosti na soudní přezkum) shledáno, že ani vady stanoviska EIA nemusí být dostatečným důvodem pro jeho zrušení, pokud z nich vyplývající možná budoucí újma způsobená veřejnému zájmu není srovnatelná s újmou způsobenou oznamovateli, a tyto vady, byť relativně podstatné, jsou navíc napravitelné v rámci další projektové přípravy a povolovacích procedur. Analogicky lze pak dojít k závěru, že ani zrušení správního úkonu, jímž se neprodlužuje platnost stanoviska EIA, jež je svými účinky podobné vydání stanoviska EIA, resp. prodloužení jeho platnosti (všechny vedou k existenci v danou chvíli platného stanoviska EIA), nemůže mít negativní dopad na legitimní očekávání jakýchkoli osob, ani jim nemůže způsobit jakoukoliv újmu, a stejně tak nemůže způsobit újmu ani veřejnému zájmu. Navíc otázka, zda stanovisko EIA vydané pro daný záměr, které by zrušením přezkoumávaného sdělení „ožilo“, je, či není případně samo o sobě zatíženo jakoukoliv vadou, která by potenciálně způsobovala jeho nezákonnost, a tedy skrze jeho možné promítnutí do správního rozhodnutí umožňujícího realizaci předmětného záměru by mohlo způsobit újmu jakýmkoli osobám či veřejnému zájmu, je zcela mimo předmět tohoto přezkumného řízení a nemá na jeho průběh ani závěry jakýkoliv dopad.

Nad rámec výše uvedeného lze zároveň dodat, že zrušení přezkoumávaného sdělení bude mít pozitivní dopad na výkon státní správy na úseku posuzování vlivů na životní prostředí, jelikož v návaznosti na něj bude příslušný úřad moci náležitým a přezkoumatelným způsobem provést klíčovou úvahu o naplnění, či nenaplnění podmínek pro prodloužení platnosti stanoviska EIA podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí řádně, a napravit tak výše specifikované zásadní vady přezkoumávaného sdělení.

V důsledku tedy v tomto případě není jakékoliv porovnávání potenciálně způsobované újmy kterékoliv z osob nebo veřejnému zájmu ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu, potažmo posuzování potenciálních zásahů do jejich legitimních očekávání podle § 94 odst. 5 správního řádu vůbec relevantní a ve světle výše uvedeného lze tedy konstatovat, že všechny podmínky pro zrušení sdělení ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 ve spojení s § 97 odst. 3 správního řádu byly v této věci naplněny.

Jelikož MŽP, OPVIP shledalo vady sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA způsobující jeho nezákonnost a odůvodňující jeho zrušení již na základě první z jím prověřovaných námitek žadatele (tj. námítky nedostatečnosti odůvodnění sdělení) uvedené na str. 43 v bodě č. 117 písm. b) podnětu k přezkumu v návaznosti na body 50, 59 a 60 podnětu k přezkumu, k dalším jím uvedeným námitkám, resp. důvodům nezákonnosti sdělení se již v tomto usnesení explicitně nevyjadřuje, neboť jakýkoliv závěr učiněný v jejich případě by nemohl odstranit výše shledanou nezákonnost sdělení v důsledku jeho nepřezkoumatelnosti.

MŽP, OPVIP proto závěrem uvádí, že přezkoumávané sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA vydané pro předmětný záměr se podle § 156 odst. 2 správního řádu ve spojení s přiměřeně aplikovaným § 98 a 97 odst. 3 správního řádu ruší s účinky ode dne, kdy bylo vydáno, tj. od 5. 8. 2022, a to pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů vyplývající z porušení § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve spojení s přiměřeně aplikovaným § 68 odst. 3 správního řádu. V důsledku zrušení tohoto sdělení se věc opět nachází ve fázi dosud nevyřízené žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA ve smyslu § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a stanovisko EIA vydané pro předmětný záměr je proto v souladu s druhou částí věty třetí tohoto ustanovení („*platnost stanoviska neuplyne, dokud není žádost vyřízena*“) v tuto chvíli platné, jelikož z důvodu zrušení sdělení s účinky *ex tunc* je třeba na něj pohlížet, jakoby jeho platnost nikdy neskončila (neuplynula).

Pro úplnost lze dodat i to, že sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA bylo zároveň paralelně předmětem soudního přezkumu, nicméně vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze dne 23. 11. 2022 žalobu žadatele na ochranu proti nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, usnesením č. j. 18 A 77/2022-37 odmítl a následnou kasační stížnost žadatele proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud ČR rozsudkem ze dne 11. 5. 2023, č. j. 10 As 333/2022-66 zamítl, na možnost provedení přezkumu sdělení ani na jeho výsledek to nemělo žádný dopad.

Ze všech výše uvedených důvodů MŽP, OPVIP rozhodlo tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

MŽP, OPVIP zdůrazňuje, že vydání tohoto usnesení, jímž se zrušuje sdělení o neprodloužení platnosti stanoviska EIA pro předmětný záměr, žádným způsobem nepředjímá další postup v této věci, tj. aktuální krok bez dalšího neznamena, že následně dojde k prodloužení platnosti stanoviska EIA pro předmětný záměr, ale ani závěr opačný, tj. že dojde k neprodloužení platnosti stanoviska EIA. Aktuální krok znamená, že MŽP, OPVIP bude v návaznosti na zrušení tohoto sdělení pokračovat v procesu podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a v jeho rámci na základě všech shromážděných podkladů provede věcnou úvahu, jejíž nenáležitě provedení je důvodem pro zrušení přezkoumávaného sdělení prostřednictvím tohoto usnesení (neboť ta v něm absentovala), a to způsobem přezkoumatelným a souladným s požadavky všech relevantních právních předpisů.

Jak již bylo naznačeno výše, MŽP, OPVIP přistoupilo k přiměřené aplikaci § 27 správního řádu, jenž upravuje účastenství v řízení – v pozici obdobné účastníkům řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu je v tomto případě žadatel, tedy České šterkopísky spol. s r.o., IČ 27584534, sídlem Cukrovarská 34, Praha 9 – Čakovice, PSČ 190 00, právně zastoupený Mgr. Tomášem Uherkem, advokátem, advokátní kancelář STRÁNSKÝ & PARTNEŘI, sídlem Jandova 8, Praha 9, PSČ 190 00.

Toto usnesení se oznamuje žadateli, jenž je v dané věci v pozici obdobné účastníka řízení, a dále je na vědomí zasláno těm subjektům, kterým bylo na vědomí adresováno samotné sdělení

o neprodloužení platnosti stanoviska EIA, tj. VaK Hodonín a dotčeným územním samosprávným celkům prostřednictvím Frank Bold Advokáti a dále pak Obvodnímu báňskému úřadu pro území krajů Jihomoravského a Zlínského, sídlem Cejl 481/13, Brno, PSČ 602 00.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze v souladu s § 152 správního řádu podat rozklad do patnácti dnů ode dne jeho oznámení k ministru životního prostředí prostřednictvím Ministerstva životního prostředí, odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence, sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10 – Vršovice. Podaný rozklad má v souladu s § 85 odst. 1 v návaznosti na § 152 odst. 5 správního řádu odkladný účinek.

Mgr. Evžen Doležal
ředitel odboru posuzování vlivů na
životní prostředí a integrované
prevence
podepsáno elektronicky
(otisk úředního razítka)

Rozdělovník:

Obdrží:

- České šterkopísky spol. s r.o., Cukrovarská 34, Praha 9 – Čakovice, PSČ 190 00
prostřednictvím právního zástupce Mgr. Tomáše Uherka, advokátem, advokátní kancelář STRÁNSKÝ & PARTNEŘI, Jandova 8, Praha 9, PSČ 190 00

Na vědomí:

- Vodovody a kanalizací Hodonín, a.s., Purkyňova 2933/2, Hodonín, PSČ 695 11 a
- dotčené územní samosprávné celky
prostřednictvím právního zástupce Frank Bold Advokáti, s.r.o., Údolní 567/33, Brno, PSČ 602 00
- Obvodní báňský úřad pro území krajů Jihomoravského a Zlínského, Cejl 481/13, Brno, PSČ 602 00